

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 4 września 2014 r. *

Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 91/477/EWG — Wydawanie europejskiej karty broni palnej —
Krajowe przepisy zastrzegające wydawanie tej karty wyłącznie posiadaczom broni palnej do celów
uprawiania myślistwa lub strzelectwa sportowego

W sprawie C-543/12

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Słowacja) postanowieniem z dnia
13 listopada 2012 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 28 listopada 2012 r., w postępowaniu:

Michal Zeman

przeciwko

Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano, prezes izby, A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger (sprawozdawca) i S. Rodin,
sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- przez M. Zemana osobiście,
- w imieniu Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, przez M. Gajdošová, działającą
w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu słowackiego przez B. Ricziovą, działającą w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez A. Tokára oraz G. Wilmsa, działających w charakterze
pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

* Język postępowania: słowacki.

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy interpretacji art. 1 ust. 4 i art. 3 dyrektywy Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz.U. L 256, s. 51 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 11, s. 3), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. (Dz.U. L 179, s. 5, zwanej dalej „dyrektywą 91/477”) oraz art. 45 ust. 1 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy M. Zemanem a Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline (okręgową komendą policji w Żylinie) z powodu oddalenia przez ten organ złożonego przez M. Zemana wniosku o wydanie europejskiej karty broni palnej.

Ramy prawne

Prawo międzynarodowe

- 3 Konwencja Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej przyjęta w rezolucji 55/25 Zgromadzenia Ogólnego z dnia 15 listopada 2000 r. jest podstawowym instrumentem zwalczania międzynarodowej przestępczości zorganizowanej. Została ona otwarta do podpisania przez państwa członkowskie w dniach od 12 do 15 grudnia 2000 r. w Palermo (Włochy) i weszła w życie w dniu 29 września 2003 r. Konwencja ta została zatwierdzona decyzją Rady 2004/579/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (Dz.U. L 261, s. 69 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 51, s. 290).
- 4 Rzeczoną konwencję uzupełniają trzy protokoły, w tym protokół przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniający Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, który został przyjęty w rezolucji Zgromadzenia Ogólnego 55/255 z dnia 8 czerwca 2001 r. (zwany dalej „protokołem”).
- 5 Artykuł 2 protokołu zatytułowany „Cel protokołu” przewiduje:
„Celem niniejszego protokołu jest promowanie, ułatwianie i wzmacnianie współpracy pomiędzy państwami stronami, aby zapobiegać, zwalczać i eliminować nielegalne wytwarzanie i obrót bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją”.
- 6 Artykuł 10 protokołu, zatytułowany „Ogólne wymagania dotyczące systemu wydawania zezwoleń lub zgody na eksport, import i tranzyt”, stanowi:
„1. Każde państwo strona ustanowi lub utrzyma skuteczny system wydawania zezwoleń lub zgody na eksport lub import, jak i na środki międzynarodowego tranzytu, dotyczący przekazywania broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji.
2. Przed wydaniem zezwolenia lub zgody na eksport broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji każde państwo strona upewnia się:
a) czy państwa importujące wydały zezwolenia lub zgodę na import oraz

b) czy, nie naruszając dwu- lub wielostronnych umów bądź porozumień faworyzujących państwa bez dostępu do morza, państwa tranzytowe przed wysyłką co najmniej powiadomiły pisemnie, iż nie mają zastrzeżeń dotyczących tranzytu.

3. Zezwolenie lub zgoda na eksport lub import, wraz z załączoną dokumentacją, zawierać będzie co najmniej następujące informacje: miejsce i datę wydania, datę upływu terminu ważności, kraj eksportu, kraj importu, ostatecznego odbiorcę, opis i ilość broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji, oraz, w przypadku tranzytu, kraje tranzytowe. Informacje zawarte w zezwoleniu importowym przekazuje się państwom tranzytu przed dokonaniem tranzytu.

4. Importujące państwo-strona poinformuje – na żądanie eksportującego państwa strony – o otrzymaniu wysłanej przesyłki broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji.

5. Każde państwo strona, w ramach dostępnych środków, podejmie środki niezbędne do zapewnienia, by procedury wydawania zezwoleń lub zgody były bezpieczne oraz by było możliwe zweryfikowanie lub stwierdzenie autentyczności dokumentów odnoszących się do zezwoleń lub zgody.

6. Państwa strony mogą przyjmować uproszczone procedury tymczasowego importu, eksportu i tranzytu broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji w możliwych do zweryfikowania i zgodnych z prawem celach, takich jak polowanie, strzelectwo sportowe, ocena, wystawy lub naprawy”.

Prawo Unii

7 Kontrolę nabywania i posiadania broni w Unii Europejskiej reguluje zasadniczo dyrektywa 91/477.

8 Motywy od pierwszego do siódmego rzeczony dyrektywy stanowią:

„artykuł 8a [traktatu EWG] stanowi, że rynek wewnętrzny musi być ustanowiony najpóźniej do dnia 31 grudnia 1992 r.; rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym zapewnia się swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału zgodnie z postanowieniami [traktatu EWG];

Rada Europejska, na spotkaniu w Fontainebleau w dniach 25 i 26 czerwca 1984 r. wyraźnie wyznaczyła jako cel zniesienie wszelkich formalności policyjnych i celnych na wewnątrzspółnotowych granicach;

całkowite zniesienie kontroli i formalności na wewnątrzspółnotowych granicach pociąga za sobą wypełnienie niektórych podstawowych warunków; w białej księdze »Realizacja rynku wewnętrznego« Komisja stwierdziła, że zniesienie kontroli bezpieczeństwa przedmiotów transportowanych oraz osób pociąga za sobą, między innymi, harmonizację ustawodawstwa dotyczącego broni;

zniesienie kontroli posiadania broni na wewnątrzspółnotowych granicach wymaga przyjęcia skutecznych zasad umożliwiających przeprowadzanie kontroli nabywania i posiadania broni palnej w państwach członkowskich oraz jej przewożenia do innego państwa członkowskiego; systematyczne kontrole na wewnątrzspółnotowych granicach muszą zatem zostać zniesione;

wzajemne zaufanie między państwami członkowskimi w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa osób, które powstanie przez te zasady, będzie tym większe, jeśli zostaną one podparte zharmonizowanym częściowo ustawodawstwem; przydatne byłoby zatem ustalenie kategorii broni palnej, której nabywanie i posiadanie przez osoby prywatne byłoby zakazane, bądź podlegałoby obowiązkowi uzyskania pozwolenia lub złożenia oświadczenia;

przemieszczanie się z jednego państwa członkowskiego do innego wraz z posiadaną bronią powinno być co do zasady zabronione; odstępstwo od tej zasady jest możliwe tylko wtedy, gdy zostanie ustalona procedura umożliwiająca zgłaszanie państwom członkowskim, że na ich terytorium zostanie wwieziona broń palna;

jednakże należy uchwalić bardziej elastyczne zasady w odniesieniu do myślistwa i strzelectwa sportowego, aby uniknąć utrudniania swobodnego przepływu osób w stopniu większym niż konieczny”.

9 Artykuł 1 ust. 4 omawianej dyrektywy przewiduje:

„Europejska karta broni palnej» jest wydawana przez organy państwa członkowskiego na wniosek osoby nabywającej i użytkującej broń palną zgodnie z prawem. Jest ona ważna maksymalnie przez okres pięciu lat, który może zostać przedłużony, i zawiera informacje wymienione w załączniku II. Jest ona niezbywalna i zawiera informacje na temat broni posiadanej i wykorzystywanej przez posiadacza karty. Musi się ona zawsze znajdować w posiadaniu osoby używającej broni palnej, a zmiany w stanie posiadania broni lub zmiany jej cech, a także jej utrata lub kradzież są wpisywane do karty”.

10 Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy 91/477 stanowi:

„Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla stosowania przepisów prawa krajowego dotyczących noszenia broni, myślistwa i strzelectwa sportowego”.

11 Artykuł 3 omawianej dyrektywy stanowi:

„Państwa członkowskie mogą w swym ustawodawstwie uchwalić przepisy surowsze niż przewidziane w niniejszej dyrektywie, z zastrzeżeniem praw przyznanych osobom mającym miejsce zamieszkania w państwach członkowskich określonych w art. 12 ust. 2”.

12 Artykuł 11 ust. 1 i 2 dyrektywy 91/477 ma następujące brzmienie:

„1. Broń palna, bez uszczerbku dla przepisów art. 12, może być przewożona z jednego państwa członkowskiego do drugiego wyłącznie zgodnie z procedurą przewidzianą w poniższych ustępach. Przepisy te obejmują także transfer broni palnej przy sprzedaży wysyłkowej.

2. W przypadku gdy broń palna ma zostać przewieziona do innego państwa członkowskiego, zainteresowana osoba, przed dokonaniem transferu, przedstawia następujące dane szczegółowe państwu członkowskiemu, w którym znajduje się taka broń palna:

- nazwiska i adresy osób: sprzedającej lub przekazującej broń palną oraz kupującej lub nabywającej ją lub, gdzie stosowne, właściciela,
- adres, na który broń palna ma być wysłana lub transportowana,
- liczba sztuk broni palnej przeznaczonej do wysyłki lub transportu,
- dane szczegółowe umożliwiające identyfikację broni palnej oraz wskazanie, że ta broń palna poddana została kontroli zgodnie z Konwencją z dnia 1 lipca 1969 r. dotyczącą wzajemnego uznawania znaków próbnych na broni strzeleckiej,
- środek transferu,
- datę wysyłki i przewidywaną datę przybycia przesyłki.

Informacje określone w dwóch powyższych tiret nie muszą być przedstawione, w przypadku gdy transfer ma miejsce między pośrednikami.

Państwo członkowskie bada warunki, na jakich ma zostać dokonany transfer, w szczególności w odniesieniu do bezpieczeństwa.

W przypadku gdy państwo członkowskie zezwala na taki transfer, wydaje ono licencję uwzględniającą wszystkie dane szczegółowe określone w akapicie pierwszym. Licencja taka towarzyszy broni palnej do chwili jej dostarczenia do miejsca przeznaczenia. Licencja ta jest przedstawiana na każde żądanie władz państw członkowskich”.

13 Artykuł 12 ust. 1 i 2 tej samej dyrektywy stanowi:

„1. Jeżeli nie stosuje się procedury przewidzianej w art. 11, posiadanie broni palnej w trakcie podróży przez dwa lub więcej państw członkowskich jest niedozwolone, chyba że osoba podróżująca uzyska pozwolenie każdego z tych państw członkowskich.

Państwa członkowskie mogą wydać takie pozwolenie na jedną lub więcej podróży maksymalnie na okres jednego roku, z możliwością jego przedłużania. Pozwolenia takie wpisuje się do europejskiej karty broni palnej, którą osoba podróżująca przedstawia na każde żądanie władz państw członkowskich.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 myśliwi, w odniesieniu do kategorii C i D, oraz strzelcy sportowi, w odniesieniu do kategorii B, C i D, mogą bez uprzedniego pozwolenia być w posiadaniu jednej lub więcej sztuk broni palnej w czasie podróży przez dwa lub więcej państw członkowskich w celu wykonywania swej działalności, pod warunkiem że posiadają przy sobie europejską kartę broni palnej, w której wymieniona jest ta broń, oraz że są w stanie uzasadnić powody podróży, w szczególności poprzez przedstawienie zaproszenia lub innego dowodu działalności związanej z myślistwem lub strzelectwem sportowym w docelowym państwie członkowskim.

Państwa członkowskie nie mogą uzależniać uznania europejskiej karty broni palnej od uiszczenia jakichkolwiek opłat.

Jednakże odstępstwo to nie ma zastosowania do podróży do państwa członkowskiego, które zabrania nabywania i posiadania broni palnej tego typu lub które zgodnie z art. 8 ust. 3 wymaga w tym celu uzyskania pozwolenia. W takim przypadku do europejskiej karty broni palnej wpisuje się wyrażne oświadczenie.

W kontekście sprawozdania określonego w art. 17 Komisja po konsultacji z państwami członkowskimi, oceni również rezultaty stosowania akapitu drugiego, w szczególności w odniesieniu do porządku publicznego oraz bezpieczeństwa publicznego”.

14 Motyw 14 dyrektywy 2008/51 stanowi:

„Europejska karta broni palnej w większości przypadków funkcjonuje zadowalająco i powinna być głównym dokumentem wymaganym od myśliwych i strzelców sportowych na posiadanie broni palnej w trakcie podróży do innego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie nie powinny uzależniać uznania [e]uropejskiej karty broni palnej od uiszczenia jakichkolwiek opłat”.

15 W dniu 25 lutego 1993 r. Komisja wydała zalecenie 93/216/EWG dotyczące europejskiej karty broni palnej (Dz.U. L 93, s. 39), którego motyw drugi przewiduje że „europejska karta broni palnej została ustanowiona w celu ułatwienia swobody przepływu myśliwym i strzelcom sportowym we Wspólnocie. Namacalnym dowodem realizacji tego celu będzie wydanie jednolitej karty opatrzonej wspólnym znakiem graficznym”.

- 16 Wzór europejskiej karty broni palnej znajduje się w załączniku do rzeczzonego zalecenia.
- 17 Rada Unii Europejskiej wydała decyzję 2001/748/WE z dnia 16 października 2001 r. dotyczącą podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej Protokołu Narodów Zjednoczonych w sprawie nielegalnej produkcji i handlu bronią palną, jej częściami, elementami i amunicją, załączonego do Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (Dz.U. L 280, s. 5 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 18, t. 1, s. 200). Komisja podpisała protokół w imieniu Wspólnoty w dniu 16 stycznia 2002 r.
- 18 Uznawszy następnie, że przystąpienie Wspólnoty do protokołu wymaga zmiany niektórych przepisów dyrektywy 91/477 oraz że należy zapewnić spójną, skuteczną i szybką realizację zobowiązań międzynarodowych, które nie pozostają bez wpływu na tę dyrektywę, prawodawca Unii przyjął dyrektywę 2008/51.
- 19 Konsekwencją przystąpienia do tego protokołu było również przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012 z dnia 14 marca 2012 r. wdrażającego art. 10 Protokołu Narodów Zjednoczonych przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (protokół NZ w sprawie broni palnej), oraz ustanawiającego zezwolenia na wywóz i środki dotyczące przywozu i tranzytu dla broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji (Dz.U. L 94, s. 1).
- 20 Motyw 10 rozporządzenia nr 258/2012 stanowi:
- „Dyrektywa [91/477] dotyczy transferów broni palnej do użytku cywilnego odbywających się na terytorium Unii, podczas gdy niniejsze rozporządzenie określa środki dotyczące wywozu broni palnej z obszaru celnego Unii do państw trzecich lub przez terytorium państw trzecich”.
- 21 Artykuł 9 ust. 1 lit. a) i b) rzeczzonego rozporządzenia przewiduje:
- „Procedury uproszczone wywozu czasowego lub powrotnego wywozu broni palnej, jej części, istotnych komponentów i amunicji stosuje się następująco:
- a) Zezwolenie na wywóz nie jest wymagane dla: |
- (i) wywozu czasowego dokonywanego przez myśliwych lub strzelców sportowych w ramach mienia prywatnego towarzyszącego im podczas podróży do państwa trzeciego, pod warunkiem że złożą oni właściwym organom dowody dotyczące celów podróży, w szczególności przedkładając zaproszenie lub inne potwierdzenie udziału w polowaniu lub uprawianiu strzelectwa sportowego w docelowym państwie trzecim, w przypadku:
- jednej lub wielu sztuk broni palnej,
 - istotnych komponentów, jeśli są one oznaczone, jak również części,
 - stosownej amunicji, w maksymalnej ilości 800 naboji dla myśliwych i 1200 naboji dla strzelców sportowych;
- (ii) powrotnego wywozu dokonywanego przez myśliwych lub strzelców sportowych w ramach towarzyszącego im mienia prywatnego w związku z czasowym dopuszczeniem do udziału w polowaniu lub uprawianiu strzelectwa sportowego, pod warunkiem że broń palna pozostaje własnością osoby mającej siedzibę poza obszarem celnym Unii i że jest wywożona z powrotem do tej osoby.

- b) W momencie opuszczania obszaru celnego Unii przez państwo członkowskie inne niż państwo ich miejsca zamieszkania, myśliwi i strzelcy sportowi przedkładają właściwym organom europejską kartę broni palnej, przewidzianą w art. 1 i 12 dyrektywy [91/477]. W przypadku podróży lotniczej przy przekazywaniu danych przedmiotów linii lotniczej w celu transportu poza obszar celny Unii należy okazać właściwym organom europejską kartę broni palnej.

W momencie opuszczania obszaru celnego Unii przez państwo członkowskie ich miejsca zamieszkania myśliwi i strzelcy sportowi mogą okazać zamiast europejskiej karty broni palnej inny dokument uznawany za ważny do tego celu przez właściwe organy tego państwa członkowskiego”.

Prawo słowackie

- 22 Zákon č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a streľive (ustawa nr 190/2003 o broni palnej i amunicji) zmieniająca niektóre ustawy, w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania postanowienia odsyłającego (zwana dalej „ustawą nr 190/2003”) została wydana przez słowackiego prawodawcę w celu transponowania dyrektywy 91/477 do słowackiego porządku prawnego.

- 23 Z informacji zawartych w postanowieniu odsyłającym wynika, że w ramach tytułu „Pozwolenie na posiadanie lub noszenie broni oraz kategorie pozwoleń”, art. 15 ust. 2 tejże ustawy wyróżnia różne kategorie pozwoleń na noszenie broni w zależności od celu, w jakim jest wykorzystywana broń lub amunicja oraz charakteru pozwolenia na noszenie lub posiadanie danej broni. Są to następujące kategorie:

„[...]

- a) A – noszenie broni i amunicji w celu zapewnienia ochrony osobistej i mienia;
 - b) B – posiadanie broni i amunicji w celu zapewnienia ochrony osobistej i mienia;
 - c) C – posiadanie broni i amunicji w celu wykonywania działalności zawodowej lub na mocy upoważnienia przewidzianego w przepisie szczególnym;
 - d) D – posiadanie broni i amunicji w celach myśliwskich;
 - e) E – posiadanie broni i amunicji w celach sportowych;
 - f) F – posiadanie broni i amunicji w celach kolekcjonerskich”.
- 24 Artykuł 46 omawianej ustawy dotyczący europejskiej karty broni palnej stanowi:

„1. Europejska karta broni palnej jest dokumentem urzędowym uprawniającym jej posiadacza podczas podróży do innych państw członkowskich Unii do zabrania broni wskazanej w tym dokumencie oraz amunicji do niej, w ilościach odpowiadających celowi jej wykorzystania, jeżeli państwo członkowskie Unii Europejskiej, do którego się on udaje lub przez które przejeżdża, wydało zgodę na wprowadzanie i przewóz tej broni. Wzór europejskiej karty broni palnej i informacje, które muszą się w niej znajdować, określają bezwzględnie wiążące przepisy o zasięgu generalnym wydawane przez ministerstwo.

2. Posiadacz europejskiej karty broni palnej może, bez uzyskania wcześniejszego zezwolenia państwa członkowskiego Unii Europejskiej, dokonać wywozu podczas podróży przez dwa lub więcej państw członkowskich Unii Europejskiej, broni w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. a)–c) lub automatycznie ładowanej długiej broni palnej, której magazynek i komora mogą pomieścić najwyżej trzy naboje wraz

z towarzyszącą amunicją w celu skorzystania z prawa do polowania oraz broni palnej w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. a)–f) i art. 6 wraz z towarzyszącą amunicją w celu uczestnictwa w wydarzeniach z zakresu strzelectwa sportowego, jeżeli broń ta jest wymieniona w europejskiej karcie broni palnej i jeżeli posiadacz karty przedstawi dowód celu swej podróży. Odstępstwo to nie ma zastosowania do podróży do państwa członkowskiego, które zabrania nabywania i posiadania broni palnej tego typu lub które wymaga w tym celu uzyskania pozwolenia. W takim przypadku do europejskiej karty broni palnej wpisuje się wyraźne oświadczenie.

3. Europejską kartę broni palnej wydają organy policji na pisemny wniosek osoby fizycznej zamieszkującej [na Słowacji], która jest właścicielem broni w rozumieniu ust. 2 i która posiada pozwolenie na broń kategorii D lub E. Wniosek o wydanie europejskiej karty broni palnej musi zawierać dane osobowe wnioskodawcy, numer i kategorię pozwolenia na posiadanie lub noszenie broni; do wniosku należy załączyć dwa zdjęcia fotograficzne spełniające wymagania określone w art. 17 ust. 2 lit. a).

[...]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 25 M. Zeman posiada od dnia 30 czerwca 2010 r. pozwolenie na noszenie broni kategorii A zgodnie z przepisami słowackimi, które upoważnia go do noszenia broni i amunicji na terytorium całej Słowacji w celu zapewnienia sobie ochrony osobistej i ochrony swego mienia. Nie ma on natomiast pozwolenia na broń palną kategorii D lub E, dla którego wydania konieczne jest, aby dana broń była wykorzystywana dla celów myśliwskich lub sportowych.
- 26 W dniu 22 listopada 2010 r. M. Zeman złożył wniosek o wydanie europejskiej karty broni palnej do Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline (okręgowej komendy policji w Żylinie). Decyzją z dnia 21 grudnia 2010 r. wniosek ten został oddalony.
- 27 Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline (regionalna komenda policji w Żylinie) jako organ administracji właściwy do rozpatrzenia odwołania, utrzymała w mocy tę decyzję z uzasadnieniem, iż dla celów wydania europejskiej karty broni palnej nie został spełniony art. 46 ust. 3 ustawy nr 190/2003, albowiem taka karta może być wydana jedynie posiadaczowi pozwolenia na broń kategorii D lub E przeznaczonej do wykorzystania wyłącznie w celach uprawiania myślistwa lub strzelectwa sportowego.
- 28 M. Zeman wniósł skargę na tę drugą decyzję do Krajský súd v Žiline (sądu regionalnego w Żylinie), podnosząc zasadniczo, że odmowa wydania mu europejskiej karty broni palnej jest niezgodna z celem dyrektywy 91/477 i sprzeczna z prawem Unii a zwłaszcza z kartą praw podstawowych.
- 29 Skarga ta została oddalona jako bezzasadna z uzasadnieniem, iż rzeczona dyrektywa została prawidłowo transponowana do słowackiego porządku prawnego. Ponadto sąd pierwszej instancji stwierdził, że mające znaczenie przepisy samej dyrektywy nie są bezpośrednio skuteczne oraz że prawo zagwarantowane w art. 45 ust. 1 karty praw podstawowych nie zostało naruszone.
- 30 M. Zeman wniósł odwołanie od tego wyroku do Najvyšší súd Slovenskej republiky (sądu najwyższego Republiki Słowackiej), który to w swym postanowieniu odsyłającym wyraził wątpliwości w kwestii tego, czy prawo krajowe może ograniczać wydawanie europejskiej karty broni palnej w sposób taki, iż można przyznawać ją jedynie myśliwym i strzelcom sportowym.

- 31 Według tego sądu, jako że art. 1 ust. 4 dyrektywy 91/477 zawiera definicję pojęcia „europejskiej karty broni palnej”, która nie powinna być zmieniana przez ustawodawstwo krajowe, przepis ten zapewnia każdemu posiadaczowi pozwolenia na broń uprawnienia wynikające z tejże dyrektywy niezależnie od kategorii broni branej pod uwagę.
- 32 Z rzeczzonej dyrektywy ani z preambuły do niej nie wynika w jednoznaczny sposób, iż europejska karta broni palnej służy jedynie celom uprawiania myślistwa lub zawodów sportowych oraz że przepisy dyrektywy dotyczące tejże karty odnoszą się wyłącznie do tych dwóch rodzajów działalności.
- 33 Odmowa przyznania M. Zemanowi europejskiej karty broni palnej jest sprzeczna z prawem do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich zapisanym w art. 45 ust. 1 karty praw podstawowych, albowiem prawo to jest ściśle związane z przysługującym jednostce prawem do zachowania nienaruszalności cielesnej i zdrowia, którego poszanowanie może sobie zapewnić między innymi poprzez noszenie broni palnej. Prawo przewozu broni palnej przeznaczonej do ochrony osobistej posiadacza wynika więc ze swobody przemieszczania się. Przepisy krajowe stanowią więc ograniczenie swobody przemieszczania się większe aniżeli surowsze przepisy, na których uchwalenie przez państwa członkowskie pozwala dyrektywa 91/477 zgodnie z jej art. 3.
- 34 Sąd odsyłający wskazuje, że jest świadom niebezpieczeństwa niezgodnego z prawem użycia broni palnej będącej w posiadaniu osoby korzystającej ze swobody przemieszczania się na terytorium Unii. Uważa jednak, że zakładając, iż art. 3 dyrektywy 91/477 umożliwia wprowadzenie odstępstwa od jej art. 1 ust. 4 w ten sposób, iż możliwa jest odmowa przyznania określonym osobom europejskiej karty broni palnej, taka odmowa musi być zgodna z art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych i szanować zasadę proporcjonalności.
- 35 Ponadto Najvyšší súd Slovenskej republiky przypomina, że europejska karta broni palnej ułatwia posiadaczowi uzyskanie pozwolenia w innych państwach członkowskich albowiem może on skorzystać z uproszczonej procedury pozwalającej mu uniknąć ponoszenia dodatkowych kosztów i utrudnień administracyjnych mogących stanowić przeszkodę dla swobodnego przemieszczania się osób.
- 36 W powyższych okolicznościach Najvyšší súd Slovenskej republiky postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) Czy wykładni art. 1 ust. 4 dyrektywy [91/477] w związku z jej art. 3 i z art. 45 ust. 1 oraz art. 52 ust. 1 [karty praw podstawowych] należy dokonywać w ten sposób, że:
- a) uniemożliwiają one państwu członkowskiemu przyjęcie przepisu prawnego, który nie pozwala na wydanie europejskiej karty broni palnej w rozumieniu art. 1 ust. 4 rzeczzonej dyrektywy posiadaczowi pozwolenia na broń (odpowiedniego upoważnienia do posiadania broni) wydanego w celach innych niż cele sportowe lub myśliwskie i umożliwiającego mu posiadanie (oraz noszenie) broni palnej w odniesieniu do której występuje on o wydanie europejskiej karty broni palnej?
- i to mimo że:
- b) przepis prawa tegoż państwa członkowskiego (pochodzenia) pozwala posiadaczowi, nawet w braku europejskiej karty broni palnej, na wywiezienie tejże broni palnej poza terytorium swego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego pod warunkiem jedynie dopełnienia obowiązku powiadomienia, przy czym wydanie europejskiej karty broni palnej nie zmieniłoby w żaden sposób sytuacji posiadacza w stosunku do tegoż państwa członkowskiego pochodzenia (a mianowicie ów posiadacz musiałby jedynie dopełnić tego samego obowiązku powiadomienia)?

- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, w sytuacji gdy przepis prawa państwa członkowskiego nie pozwala na wydanie europejskiej karty broni palnej rzeczonemu posiadaczowi, czy art. 1 ust. 4 wspomnianej dyrektywy jest bezpośrednio skuteczny w ten sposób, iż państwo członkowskie zgodnie z tym przepisem jest zobowiązane wydać rzeczonemu posiadaczowi europejską kartę broni palnej?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie lub na drugie pytanie czy właściwy organ jest zobowiązany dokonywać wykładni przepisu prawa państwa członkowskiego, który:
- a) nie uniemożliwia wyraźnie rzeczonemu posiadaczowi uzyskania europejskiej karty broni palnej ale
 - b) przewiduje postępowanie w celu uzyskania europejskiej karty broni palnej jedynie w stosunku do posiadacza pozwolenia na broń (odpowiedniego upoważnienia do posiadania broni) wydane w celach sportowych lub myśliwskich,
- w miarę możliwości w ten sposób, iż właściwy organ ma obowiązek wydać europejską kartę broni palnej również posiadaczowi pozwolenia na broń, które nie zostało wydane w celach sportowych lub myśliwskich, jeżeli jest to możliwe dzięki pośredniej skuteczności dyrektywy [91/477]?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

Uwagi wstępne

- 37 Po pierwsze, należy stwierdzić, że z akt sprawy, jakimi dysponuje Trybunał, wynika, że M. Zeman posiada pozwolenie na noszenie broni kategorii A, zgodnie z przepisami słowackimi, które upoważnia go do noszenia broni i amunicji w celu zapewnienia sobie ochrony osobistej i ochrony swego mienia na terytorium całej Słowacji. Nie ma on natomiast pozwolenia na broń palną kategorii D lub E na mocy ustawy nr 190/2003, w związku z czym nie jest upoważniony, by posiadać broń do celów myśliwskich lub sportowych.
- 38 Po drugie, z postanowienia odsyłającego wynika, że wyłącznym przedmiotem sporu w postępowaniu głównym jest nie tyle przewóz broni należącej do M. Zemana do innego państwa członkowskiego bez europejskiej karty broni palnej co odmowa wydania mu takiej karty przez właściwy organ.
- 39 Po trzecie, należy zaznaczyć, że zatytułowany „Swoboda przemieszczania się i pobytu” art. 45 karty praw podstawowych, na który powołuje się M. Zeman i do którego odnosi się sąd odsyłający w swym pytaniu pierwszym, przyznaje „każdemu obywatelowi Unii [...] prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich”. Zgodnie z wyjaśnieniami dotyczącymi karty praw podstawowych (Dz.U. 2007, C 303, s. 17) prawem zagwarantowanym w art. 45 ust. 1 jest prawo zagwarantowane w art. 20 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) TFUE, które wykonywane jest zgodnie z art. 20 ust. 2 akapit drugi TFUE na warunkach i w granicach określonych przez traktaty i środki przyjęte w ich zastosowaniu. Jako że dyrektywa 91/477 dotyczy swobody przemieszczania się posiadaczy broni, między innymi myśliwych i strzelców sportowych, stanowi ona taki środek. Na pierwsze pytanie prejudycjalne należy zatem odpowiedzieć jedynie w świetle tej dyrektywy.

40 W tych okolicznościach należy uznać, że w swym pytaniu pierwszym sąd odsyłający stara się w istocie ustalić, czy dyrektywę 91/477 należy interpretować w ten sposób, iż stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym, które pozwalają wydawać europejską kartę broni palnej jedynie posiadaczom broni do celów uprawiania myślistwa lub strzelectwa sportowego.

Co do istoty

41 Wobec braku wyjaśnień w tekście samej dyrektywy 91/477 jej interpretacji należy dokonać w świetle celów, do jakich zmierza, oraz jej struktury i ogólnej systematyki po to, aby udzielić użytecznej odpowiedzi na pytanie pierwsze.

42 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z motywami od drugiego do czwartego dyrektywy 91/477 została ona przyjęta w celu ustanowienia rynku wewnętrznego i że zniesienie kontroli bezpieczeństwa przedmiotów transportowanych oraz osób pociąga za sobą, między innymi, harmonizację ustawodawstwa dotyczącego broni.

43 W tym kontekście prawodawca Unii uważa, że zniesienie kontroli posiadania broni na wewnątrzspółnotowych granicach wymaga przyjęcia skutecznych zasad umożliwiających przeprowadzanie kontroli nabywania i posiadania broni palnej w państwach członkowskich oraz jej przewożenia do innego państwa członkowskiego.

44 Z motywu szóstego dyrektywy 91/477 wynika, że opiera się ona na założeniu, iż przemieszczanie się z jednego państwa członkowskiego do innego wraz z posiadaną bronią powinno być co do zasady zabronione, przy czym odstępstwo od tej zasady jest możliwe tylko wtedy, gdy zostanie ustalona procedura umożliwiająca zgłaszanie państwom członkowskim, że na ich terytorium zostanie wwieziona broń palna.

45 Wreszcie na mocy motywu siódmego rzeczony dyrektywy należy jednak uchwalić bardziej elastyczne zasady w odniesieniu do myślistwa i strzelectwa sportowego.

46 Z powyższego wynika, że jednym z celów dyrektywy jest zabronienie transgranicznego przepływu w ramach Unii broni palnej nieprzeznaczonej do myślistwa lub strzelectwa sportowego, z wyjątkiem wypadków, w których zainteresowane państwa członkowskie pozwalają na to zgodnie z procedurami przewidzianymi w art. 11 i art. 12 ust. 1 rzeczony dyrektywy.

47 Podobnie, jeżeli chodzi o strukturę i ogólną systematykę omawianej dyrektywy, należy zaznaczyć, że dyrektywa ta w istocie stanowi środek częściowej i minimalnej harmonizacji pewnych wymogów administracyjnych dotyczących nabywania broni, jej posiadania i transgranicznego przepływu, ponieważ art. 3 dyrektywy 91/477 przyznaje państwom członkowskim możliwość uchwalenia w swym ustawodawstwie przepisów surowszych niż w niej przewidziane.

48 Niemniej jednak już sam art. 3 wyraźnie wyklucza, aby korzystanie z tego uprawnienia mogło ograniczać prawa przyznane osobom mającym miejsce zamieszkania w państwach członkowskich określone w art. 12 ust. 2 dyrektywy 91/477. Ten drugi przepis przewiduje konkretnie, że w drodze odstępstwa od procedury ustanowionej w art. 12 ust. 1 tejże dyrektywy myśliwi oraz strzelcy sportowi, jeżeli posiadają europejską kartę broni palnej, mogą przemieszczać się wraz z wymienioną w niej bronią bez innych formalności administracyjnych, pod warunkiem że są w stanie uzasadnić powody podróży, w szczególności poprzez przedstawienie zaproszenia lub innego dowodu działalności związanej z myślistwem lub strzelectwem sportowym w docelowym państwie członkowskim.

49 Charakter prawny europejskiej karty broni palnej i zakres autonomii państw członkowskich w odniesieniu do jej wydawania należy analizować w świetle powyższych uwag. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 4 dyrektywy 91/477 europejska karta broni palnej jest dokumentem wydawanym przez

organy państwa członkowskiego na wniosek osoby nabywającej broń palną zgodnie z prawem i na którym wymieniona jest broń tej osoby. Europejska karta broni palnej zawiera informacje o zmianach w stanie posiadania broni lub zmianach jej cech, a także o jej utracie lub kradzieży.

- 50 Rzeczony przepis definiuje tym samym europejską kartę broni palnej bez określania jednak wyraźnie zakresu praw przyznanych przez tę kartę.
- 51 Tymczasem należy zauważyć, że okoliczność, iż rzeczoną kartę wydaje się osobie posiadającej już zgodnie z prawem broń palną na mocy przepisów krajowych, pozwala zakładać, że nie zastępuje ona krajowego pozwolenia w dziedzinie nabywania i posiadania broni. Z okoliczności, iż omawiana karta jest przyznawana jedynie na wniosek, wynika bowiem, że zgodne z prawem posiadanie broni nie jest uzależnione od warunku, aby posiadacz miał europejską kartę broni palnej.
- 52 Ponadto należy stwierdzić, że art. 1 ust. 4 dyrektywy 91/477 odsyła do jej załącznika II określającego informacje, jakie musi zawierać europejska karta broni palnej. Zgodnie z tymże załącznikiem II karta musi obowiązkowo zawierać następującą informację „Uprzednie pozwolenie wymienione powyżej nie jest co do zasady konieczne w celu odbycia podróży z bronią palną sklasyfikowaną w kategoriach C lub D, jeśli ma być wykorzystana w celach łowieckich, oraz z bronią sklasyfikowaną w kategoriach B, C lub D, jeśli ma być wykorzystana do strzelectwa sportowego, pod warunkiem że podróżny posiada przy sobie broń palną [posiada przy sobie europejską kartę broni palnej] i może określić cel podróży”. Z powyższego wynika, że art. 1 ust. 4 rzeczony dyrektywy w związku z jej art. 12 ust. 2 ma na celu głównie ułatwienie przepływu broni przeznaczonej do uprawiania myślistwa lub działalności sportowej.
- 53 W tych okolicznościach, po pierwsze, należy stwierdzić, że państwa członkowskie są zobowiązane wydawać europejską kartę broni palnej jedynie myśliwym i strzelcom sportowym, ponieważ bez otrzymania tejże karty osoby tych kategorii nie mogłyby wykonywać prawa, jakie wyraźnie przyznaje im rzeczona dyrektywa.
- 54 Po drugie, należy zaznaczyć, że z zastrzeżeniem jedynie, iż krajowe przepisy nie ograniczają tego prawa myśliwych i strzelców sportowych, państwa członkowskie mogą uchwalić przepisy surowsze niż przewidziane w dyrektywie 91/477, a więc nie są zobowiązane wydawać europejskiej karty broni palnej innym posiadaczom broni.
- 55 Interpretację tę potwierdza analiza pewnych przepisów w innych aktach prawa Unii dotyczących broni palnej.
- 56 Tak oto, chociaż prawdą jest, że rozporządzenie nr 258/2012 nie ma zastosowania w postępowaniu głównym, to należy jednak wspomnieć, że art. 9 tego rozporządzenia przewiduje procedury uproszczone wywozu czasowego lub powrotnego wywozu broni palnej, zastrzeżone dla myśliwych i strzelców sportowych.
- 57 Podobnie motyw 14 dyrektywy 2008/51 oraz motyw drugi zalecenia 93/216 potwierdzają, że celem wprowadzenia europejskiej karty broni palnej było umożliwienie swobodnego przemieszczania się myśliwym i strzelcom sportowym będącym w posiadaniu ich broni z jednego państwa do innego w zakresie ściśle koniecznym do osiągnięcia tego celu.
- 58 Ponadto należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału akty prawa Unii należy, o ile to możliwe, interpretować w świetle prawa międzynarodowego, w szczególności jeśli są to przepisy, które mają właśnie na celu wprowadzenie w życie umowy międzynarodowej zawartej przez Unię (zob. w szczególności wyroki: Bettati, C-341/95, EU:C:1998:353, pkt 20; SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, pkt 35; Peek & Cloppenburg, C-456/06, EU:C:2008:232, pkt 29–32; a także Donner, C-5/11, EU:C:2012:370, pkt 23).

- 59 Interpretacja ta potwierdza uwagi przedstawione w pkt 54 niniejszego wyroku. Chociaż bowiem art. 10 protokołu wymaga od państw sygnatariuszy ustanowienia skutecznego systemu wydawania zezwoleń na eksport lub import, jak i na środki międzynarodowego tranzytu broni palnej, to w ust. 6 pozwala na uproszczone procedury importu i tymczasowego eksportu broni palnej oraz jej tranzytu jedynie w możliwych do zweryfikowania i zgodnych z prawem celach, takich jak polowanie, strzelectwo sportowe, ocena, wystawy lub naprawy.
- 60 Z ogółu powyższych uwag wynika, że dyrektywę 91/477 należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak w postępowaniu głównym, które pozwalają wydawać europejską kartę broni palnej jedynie posiadaczom broni dla celów uprawiania myślistwa lub strzelectwa sportowego.

W przedmiocie pytań drugiego i trzeciego

- 61 Mając na względzie odpowiedź na pytanie pierwsze, nie ma potrzeby udzielania odpowiedzi na pytania drugie i trzecie.

W przedmiocie kosztów

- 62 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Dyrektywę 91/477/EWG Rady z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni, zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r., należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak w postępowaniu głównym, które pozwalają wydawać europejską kartę broni palnej jedynie posiadaczom broni dla celów uprawiania myślistwa lub strzelectwa sportowego.

Podpisy